

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Paweł Rynko
Protokolant:	Sekretarz sądowy Magdalena Boczko

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2017 r. na rozprawie sprawy

z powództwa wzajemnego I. K.

przeciwko pozwanemu wzajemnie (...) sp. z o.o. z siedzibą w O.

przy udziale (...) Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w S.

o zapłatę

I. oddała powództwo wzajemne,

II. ustala, że koszty procesu ponosi powód wzajemny I. K. pozostawiając ich szczegółowe rozliczenie referendarzowi sądowemu.

SSR Paweł Rynko

Sygn. Akt V GC 1157/17

UZASADNIENIE

Powódka wzajemna I. K. wniosła powództwo wzajemne przeciwko (...) spółka z o.o. w O. o zapłatę kwoty 41.201,20 zł z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazała, iż pozwany wzajemny miał dostarczyć cztery samochody w pełni wyposażone i gotowe do prowadzenia działalności gospodarczej. Powódka wzajemna wskazała, iż nie była stroną umowy z firmą (...) spółka z o.o., albowiem to pozwany wzajemny zlecił firmie (...) jako podwykonawcy wykonanie wyposażenia samochodów. Na skutek wadliwego wykonania wyposażenia pojazdów oraz przedłużania się czasu wykonania wyposażenia i badań UDT poniosła szkodę w wysokości równej sumie rat leasingowych, które opłaciła w okresie, w którym nie korzystała z pojazdów. Takiej kwoty dochodzi w niniejszym procesie. (powództwo wzajemne k. 70 i nast.)

Pozwany wzajemnie (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. w odpowiedzi na powództwo wzajemne wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że nie posiada legitymacji biernej w niniejszej sprawie. Podniósł, że z powódką wzajemną nie łączyła go żadna umowa i powódka wzajemna powinna kierować swoje roszczenia wobec leasingodawcy. Nawet gdyby przyjąć, że strony łączyła umowa, to pozwany wzajemnie wskazał, że zobowiązał się jedynie do dostarczenia fabrycznie nowych pojazdów. Wykonanie zabudowy

nadwozia pojazdu oraz innych elementów było przedmiotem umowy zawartej przez powódkę wzajemną z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp. k. w S.. To powódka wzajemna ustalała wszystkie szczegóły umowy i to ona była stroną umowy. Pozwany wzajemnie jedynie pośredniczył w zawieraniu umowy między pozwaną a P. sp. zo.o. sp. k. w S.. W efekcie powódka wzajemna zawarła dwie umowy w ramach których pozwany wzajemnie dostarczył fabrycznie nowe pojazdy, zaś P. sp. zo.o. sp. k. w S.. dostosował je zgodnie z wytycznymi powódki wzajemnej. Pojazdy zostały następnie zbyte na rzecz leasingodawcy. Nadto P. sp. zo.o. sp. k. w S.. nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w odbiorze technicznym wind zamontowanych w pojazdach, ponieważ powódka wzajemna w tym zakresie nie współdziałała. Mimo wyznaczenia terminu badania nie podstawiała pojazdów. Ponadto samo uniemożliwienie wykorzystania pojazdów w spornym okresie nie uzasadnia roszczenia pozwanej co do wysokości. Podkreślić bowiem należy, że pozwana powołuje się na szkodę polegającą na braku możliwości uzyskiwania dochodów z pracy pojazdów, jednocześnie nie wykazała, jakie dochody mogłaby osiągnąć z pracy pojazdów w przedmiotowym okresie. Niezależnie od tego, czy pozwana z pojazdów korzystała zmuszona była do zapłaty rat leasingowych. (odpowiedź na pozew wzajemny k. 118 i nast.)

Interwenient uboczny po stronie pozwanej (powódki wzajemnej) (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w S. (dalej P. sp. zo.o.) wniósł o oddalenie powództwa w całości. (k. 202, 231).

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana w dniu 19 listopada 2013 r. zamówiła u powoda cztery pojazdy marki R. (...), dokonując wyboru wyposażenia i określając specyfikację pojazdów. W zamówieniu wskazano m. in. rodzaj nadwozia. Cena za pojazd ustalona została na kwotę 82 315 zł. Nabycie miało nastąpić w ramach umowy leasingu zawartego pomiędzy powódką wzajemną a (...) sp. zo.o. w W.. Strony ustaliły, że powódka dokona zbycia pojazdów na rzecz (...) spółka z o.o., a pozwana zawrze z (...) umowy leasingu przedmiotowych pojazdów. Strony ustaliły odbiór pojazdów: dwóch na kwiecień 2014 r. oraz dwóch na czerwiec 2014 r.

(bezsporne, nadto umowa sprzedaży k. 38 - 40).

Zgodnie z wymaganiami powódki wzajemnej pojazdy miały posiadać dodatkowe wyposażenie, w postaci zabudowy tyłu pojazdu, w tym miała być zamontowana plandeka oraz winda. Pozwany wzajemnie nie wykonywał zabudów pojazdów, współpracował jednak z przedsiębiorcami świadczącymi takie usługi. Polityka R., którego przedstawicielem jest pozwany wzajemnie uniemożliwiała zamawianie zabudów podmiotom nabywającym pojazd. Wobec tego zamówienie na dokonanie zabudowy pojazdu, w tym zamontowanie windy złożył pozwany wzajemnie. Zamówienie zostało złożone w P. sp. zo.o. Przedsiębiorca ten był wymieniony na liście przedsiębiorców współpracujących z R.. Szczegóły dotyczące wykonania zabudowy zostały wskazane firmie wykonującej zabudowę przez powódkę wzajemną oraz przez pozwanego wzajemnie. Powódka wzajemna zaakceptowała sposób zabudowy zaproponowany przez P. sp. zo.o. Wynagrodzenie za wykonaną zabudowę zostało zapłacone przez pozwanego wzajemnie. Powódka wzajemna nie podpisywała umowy z P. sp. zo.o.. Nie uiściła też wynagrodzenia za wykonaną usługę.

(dowód: zeznania świadka M. S. k. 176 i nast., zeznania świadka K. K. k. 135 i nast., zeznania świadka B. U. k. 133 v. i nast., zeznania świadka H. W. k. 136 v. i nast., zeznania powódki wzajemnej k. 177 i nast., korespondencja i korespondencja mailowa k. 12 – 16, 74 - 91)

W ramach umowy P. sp. zo.o. miała wykonać zabudowę tyłu pojazdu, zamontować plandekę, zamontować windę wraz z odbiorem w U. (...) D. (...)T. (...).

(dowód: oferta k. 41 i nast., zeznania M. S. k. 176 i nast., zeznania świadka M. M. k. 134 v. i nast.)

11 kwietnia 2014 r. oraz w dniu 30 kwietnia 2014 r. (...) oraz powódka wzajemna zawarli umowy leasingu zgodnie z którymi finansujący (...) zobowiązał się do nabycia od dostawcy – pozwanego wzajemnie samochodu R. (...) i oddać je

do używania na czas określony powódce wzajemnej – korzystającej, która zobowiązała się do zapłaty finansującemu wynagrodzenia w kwocie 105 702 zł netto. Okres leasingu określono na 24 miesiące.

(dowód umowy leasingu k. 17 i nast.)

Zgodnie z ogólnymi warunkami umowy leasingu korzystający składa wybranemu dostawcy zamówienie. Korzystający upoważnia finansującego do nabycia pojazdu według wskazań i na warunkach przez siebie akceptowanych. Opłaty leasingowe wynikające z umowy leasingu miały być naliczane począwszy od dnia rejestracji pojazdu. Na potrzeby rozliczenia opłat wynikających z umowy leasingu ustalono, że miesiąc rozpoczęty uważa się za pełny. Zgodnie z OWU wszelkie zmiany i modyfikacje pojazdu w tym montaż wyposażenia dodatkowego wymagają uzyskania uprzedniej zgody finansującego.

(dowód: ogólne warunki leasingu k. 23 i nast.)

Pozwany wzajemnie sprzedał na rzecz (...) przedmiotowe samochody za cenę 105 702 zł netto. W fakturach dokumentujących sprzedaż wskazano, że samochody są z zabudową skrzyniową wykonaną przez firmę (...).

(dowód: faktury k. 44 i nast.)

K. K. (2) działający w imieniu powódki wzajemnej zgodził się na rejestrację wszystkich samochodów objętych umową do końca kwietnia 2014 r. Samochody zostały zarejestrowane – uzyskały pozwolenie czasowe dwa w dniu 11 kwietnia 2014 r., dwa w dniu 30 kwietnia 2014 r.

(dowód: zeznania K. K. k. 135 i nast., pozwolenia czasowe k. 27 i nast.)

W związku z opóźnieniem wykonania usługi przez P. sp. zo.o. (zamontowanie nieprawidłowej plandeki, brak montażu wind na dwóch samochodach) odbiór przedmiotowych samochodów opóźnił się i miał miejsce w dniu 22 maja 2014 r. Powódka wzajemna odbierając auta nie zgłosiła zastrzeżeń co do ich stanu technicznego.

(dowód: bezsporne, nadto protokoły odbioru k. 28 – 37)

Windy zamontowane na samochodach nie posiadały badania odbiorczego U. (...) D. (...)T. (...). Winda używana na terenie kraju powinna mieć takie badania. Odbiór został dokonany w przypadku dwóch pojazdów w dniu 24 czerwca 2014 r., a dwóch następnych w dniu 29 sierpnia 2016 r. Koszty badania pokryła (...) spółka zo.o.

(bezsporne, nadto dokumenty k. 226 i nast.)

Powódka wzajemna w ramach prowadzonej działalności dysponowała pojazdami: nr rej. (...) który w okresie od 14. 04. 2014 r. do 21. 05. 2014 r. przyniósł dochód w kwocie 12 112,26 zł., nr rej. (...) który w okresie od 11. 05. 2014 r. do 18. 06. 2014 r. przyniósł dochód w kwocie 10 489,37 zł., nr rej. (...) który w okresie od 23. 08. 2014 r. do 30. 09. 2015 r. przyniósł dochód w kwocie 12 128,85 zł.

(dowód: wyliczenie k. 156 i nast.)

Powódka wzajemna uiściła tytułem rat leasingowych kwotę dochodzoną pozwem wzajemnym. Odnośnie dwóch umów leasingowych z 11 kwietnia 2014 r. przesunięto okres płatności oraz przedłużono je o jeden miesiąc.

(bezsporne, nadto faktury k. 92 - 98, dokumenty przelewów k. 99 v. – 100 v., pismo k. 88 v.)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez strony dokumentów, zeznań świadków oraz zeznań powódki wzajemnej. Sąd w pełni dał wiarę wymienionym dowodom, albowiem wzajemnie ze sobą

korespondują i tworzą logiczną całość. Z dużą ostrożnością sąd podszedł jedynie do zeznań świadka M. M. (2), który jako pracownik D. sp. zo.o. wskazał, że w jego przekonaniu zamawiającym windy była powódka wzajemna. Zeznania świadka sprzeczne są z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, o czym mowa będzie niżej. Różnice w zeznaniach pozostałych świadków wynikają z upływu czasu oraz związane są z tym, że oceniali oni wydarzenia z różnej perspektywy. Rzeczą sądu było dokonanie oceny prawnej przedstawionego przez świadków stanu faktycznego.

Wobec tego, że uchylając sprawę do ponownego rozpoznania sąd okręgowy wskazał, że wykładnia art. 709 (8) § 2 kc powinna prowadzić do przekonania, iż korzystającemu przysługuje ogół uprawnień wynikający z wad, w tym także roszczenia z art. 471 kc w rozstrzyganej sprawie należało ocenić, czy powództwo wzajemne oparte na roszczeniach wynikających z art. 471 kc jest zasadne.

W takiej sytuacji należało rozstrzygnąć dwie kwestie. Po pierwsze, czy pozwany wzajemnie jest legitymowany biernie w niniejszej sprawie. Uzależnione to było od ustalenia, czy powódka wzajemna zawarła umowę o wykonanie zabudowy z pozwanym wzajemnie, czy też z P. sp. zo.o. Po drugie (w przypadku pozytywnego rozstrzygnięcia pierwszej kwestii), czy zostały spełnione przesłanki odpowiedzialności określone w art. 471 kc.

Odnosnie pierwszej z wyżej zasygnalizowanych kwestii sąd uznał, że powódkę wzajemną nie łączyła umowa z P. sp. zo.o. Powódka wzajemna zawarła umowę jedynie z pozwanym wzajemnym i to pozwany wzajemny zlecił wykonanie zabudowy dla P. sp. zo. Powódka wzajemna jedynie sprecyzowała szczegóły zamówienia, co wynikało z tego, że nabycia miała dokonać w ramach umowy leasingu. Dokonując takiego ustalenia sąd na uwadze miał treść zeznań świadka M. S. (2) (k. 176), który uczestniczył w realizacji zamówienia po stronie P. sp. zo.o. Świadek jednoznacznie wskazał, że stroną umowy był A. sp. zo.o, a nie powódka. Wskazał przy tym, że jest to normalna praktyka powoda, że R. z którym powód jest związany nie akceptuje w takich sytuacjach, by klient sam dokonywał zamówienia. Zeznania te korespondują z zeznaniami świadka H. W. (2) (k. 136 v.), który potwierdził taką politykę R., a nawet wskazał, że w takich sytuacjach naliczana jest marża. Ponadto świadek stwierdził, że firma musiała zakupić tę zabudowę bo klient oczekiwał dostarczenia auta z zabudową poza tym było to niezbędne dla wystawienia faktury do leasingu. Potwierdzają to też zeznania B. U. (2), która wskazała, że wszystko musiało być ujęte w leasingu, a leasingodawca kupił całość samochodu tj. wraz z zabudową. Potwierdzają to faktury dokumentujące sprzedaż samochodów dla leasingodawcy, umowy leasingu, umowy sprzedaży z dnia 19 listopada 2013 r., ogólne warunki umowy leasingu.

Z faktur dokumentujących sprzedaż pojazdów dla leasingodawcy (k. 44 i nast.) wynika, że sprzedaż obejmuje także zabudowę tj. jest ona w cenie jaką otrzymał pozwany wzajemnie od leasingodawcy. W konsekwencji to A. dokonał rozliczenia z P. sp. zo.o. w ramach ceny uzyskanej ze sprzedaży aut i można domniemywać, że łączyła go umowa z wykonawcą zabudowy. Gdyby było inaczej wówczas to wykonawca zabudowy powinien wystawić dla leasingodawcy fakturę. Faktury takiej brak. W takiej sytuacji zdaniem sądu bez znaczenia jest fakt, że w fakturze tej wskazano, że zabudowę wykonał P. sp. zo.o. Z takiego zastrzeżenia nie sposób wyprowadzić wniosku, że A. nie miał umowy z P. sp. zo.o.

Za takim rozumowaniem przemawia również różnica w cenie samochodów wskazanej w umowie z dnia 19 listopada 2013 r. a ostatecznej cenie samochodu wynikającej z faktur jak na k. 44 i następnych oraz umów leasingu. Pozwany wzajemnie w żaden sposób nie wykazał z jakiego powodu powstała ta różnica. Domniemywać należy, że cena ostateczna obejmuje również zabudowę. A więc przedmiotem sprzedaży na rzecz leasingodawcy były samochody wraz z zabudową. Gdyby przedmiotem sprzedaży był samochód bez zabudowy, to wówczas cena byłaby jak w umowie sprzedaży z korzystającym. Jednocześnie brak jest faktury w której wykonawca zabudowy obciążyłby kosztami korzystającego. Skoro takiej faktury brak to jasnym jest, że koszty te miał pokryć pozwany wzajemnie.

Istotne znaczenie mają też postanowienia OWU leasingu. Wynika z nich, że korzystający składa dostawcy zamówienie i upoważnia finansującego do nabycia pojazdu wg wskazań i na warunkach przez siebie akceptowanych. Przy czym wszelkie modyfikacje i zmiany w pojeździe w tym montaż wyposażenia dodatkowego wymagają uzyskania uprzedniej zgody finansującego. Wnioskować więc należy, że w oparciu o te postanowienia OWU powódka wzajemna miała prawo

zamówić pojazd wraz z zabudową. Taki pojazd był przedmiotem leasingu. Przy takim zamówieniu pozwany wzajemnie zobowiązał się do jego wykonania. Gdyby przyjął, że pozwana wzajemna odpowiadała za dostarczenie pojazdu bez zabudowy wówczas niezbędne byłoby uzyskanie zgody finansującego na dokonanie zmian w tym pojeździe.

Reasumując sąd przyjął, że pozwany wzajemny zobowiązał się w ramach współpracy z leasingodawcą do sprzedaży na jego rzecz przedmiotowych samochodów z wykonaną zabudową. Takie pojazdy interesowały korzystającego. W ramach leasingu chciał otrzymać pojazd z zabudową. W ramach tego zobowiązania pozwany wzajemny zlecił wykonanie zabudowy P. sp. zo.o. Wobec tego, że pojazd miał spełniać określone wymogi to powód wzajemny osobiście kontaktował się z wykonawcą by doprecyzować zamówienie i de facto miał wpływ na jego treść. Jednak to nie powód wzajemny rozliczał się z tego zobowiązania. Rozliczenia tego nie dokonał również leasingodawca. Rozliczenia tego dokonał pozwany wzajemnie. W takiej sytuacji za działania P. sp. zo.o. pozwany wzajemnie odpowiada na podstawie art. 474 kc jak za własne działanie lub zaniechanie. Z kolei jego odpowiedzialność wobec powoda wzajemnego uzasadnia art. 709 (8) § 2 kc. W konsekwencji pozwany wzajemny ma legitymację bierną do występowania w niniejszej sprawie.

Przechodząc do drugiej z zasygnalizowanych na wstępie kwestii zdaniem sądu powód wzajemny nie wykazał, że poniósł szkodę równą kwocie dochodzonej pozwem.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że powód wzajemny zgodził się na dokonanie rejestracji wszystkich pojazdów przed umówioną datą. Dokonał również ich odbioru i nie kwestionował stanu pojazdów. Następnie powód wzajemny uiścił raty leasingowe związane z korzystaniem z przedmiotu leasingu. W rozstrzyganej sprawie podnosi zaś, że mimo odbioru pojazdy nie były zdatne do przeznaczonego celu.

W takiej sytuacji zdaniem sądu zastosowanie znajdzie art. 709 (3) kc, zgodnie z którym jeżeli rzecz nie zostanie wydana korzystającemu w ustalonym terminie na skutek okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność, umówione terminy płatności rat pozostają niezmienione.

Na gruncie tego przepisu wskazuje się, że w przypadku, gdy rzecz zostanie wydana korzystającemu z opóźnieniem przy czym za opóźnienie nie odpowiada leasingodawca i leasingobiorca (taka sytuacja ma miejsce w rozpoznawanej sprawie – winnym opóźnienia jest zbywca) to leasingobiorca może powstrzymać się z zapłatą umówionych rat jako swojego świadczenia wzajemnego na zasadzie art. 488 § 2 kc. Łączna wysokość wynagrodzenia pieniężnego należnego finansującemu nie ulega jednak zmianie. Rata wynagrodzenia płaconego na rzecz finansującego nie jest bowiem świadczeniem za możliwość korzystania z rzeczy w okresie objętym okresowi w którym rata jest płatna. Dlatego korzystający jest zobowiązany zapłacić raty, których dotyczyło powstrzymanie w momencie wydania rzeczy. Towarzyszy temu jednak przesunięcie okresu korzystania z rzeczy, zobowiązanie finansującego polega bowiem na oddaniu do używania rzeczy przez określony czas, a nie do określonej daty (patrz A. Nowacki w Komentarzu pod red. K. Osajdy Legalis).

Inaczej rzecz ujmując, jeżeli powód wzajemny kwestionuje prawidłowe wydanie przedmiotu leasingu, przy czym nastąpiło to z powodu okoliczności za które strony umowy leasingu nie ponoszą odpowiedzialności (odpowiedzialność ponosi zbywca), to nie jest zwolniony z obowiązku uiszczenia raty leasingowej – jej termin ulega przesunięciu. Ma jednak prawo do żądania przedłużenia okresu korzystania z rzeczy. W konsekwencji sama zapłata raty nie stanowi szkody, albowiem przesunięciu ulega termin leasingu. Powód wzajemny płacąc ratę otrzyma świadczenie wzajemne zgodnie z umową leasingu. Jeżeli leasingodawca nie zgodzi się na przesunięcie okresu korzystania z rzeczy, powodowi wzajemnemu będą przysługiwały stosowne środki prawne, których skuteczność będzie uzależniona od wykazania, że rzecz nie została mu prawidłowo wydana. Zdaniem sądu roszczenie takie tj. o zwrot uiszczonych rat nie może być skierowane przeciwko zbywcy.

Istotne jest też to, że wynagrodzenie jakie leasingobiorca jest zobowiązany uiścić równe jest, co najmniej cenie przedmiotu leasingu i nie jest świadczeniem okresowym, ponieważ raty składają się na z góry określoną sumę. Jest to świadczenie jednorazowe płatne w ratach. W efekcie czas trwania umowy nie ma znaczenia dla wysokości wynagrodzenia, lecz tylko dla wysokości rat. Można więc przyjąć, że, gdyby umowa trwała krócej, to leasingobiorca

finalnie musiałby uiścić zbliżoną sumę bez względu na ilość rat (różnica mogła by wynikać z wysokości wynagrodzenia finansującego). W rozpatrywanej sprawie nawet jeśli uiszczenie rat leasingowych miało miejsce w przypadku, gdy auta nie były zgodne z umową i nie nadawały się do celu dla którego zostały kupione to uiszczone raty nie mogą być utożsamiane ze szkodą powoda wzajemnego. Wszak uiszczona rata nie jest wynagrodzeniem za określony czas korzystania z przedmiotu leasingu, lecz składa się na całe wynagrodzenie, które nawet przy krótszym o np. 2 miesiące okresie trwania umowy byłoby na zbliżonym poziomie.

Przy tym wszystkim nie można tracić z pola widzenia faktu, że leasingobiorcy przysługuje prawo wykupu przedmiotu leasingu. Kwota za jaką wykup może nastąpić jest ściśle związana z wysokością wynagrodzenia uiszczanego w trakcie trwania umowy. Korelacja między tymi kwotami jest taka, że im wyższe wynagrodzenie zapłacono w trakcie trwania umowy tym niższa jest cena wykupu. Uiszczenie więc przez leasingobiorcę rat wynagrodzenia, nawet za czas, gdy samochód nie pracował nie musi wiązać się ze szkodą skoro będzie mógł on skorzystać z prawa wykupu po z góry ustalonej cenie. W każdym razie szkoda nie równa się zapłaconej racie.

Powyższe nie wyklucza dochodzenia odszkodowania równemu utraconemu zarobkowi w okresie, gdy powód wzajemny nie mógł wykonywać zleceń transportowych przy pomocy samochodów, które miał otrzymać w ramach umowy leasingu.

Taką szkodę zdaniem sądu należy kwalifikować jako szkodę w postaci utraconych korzyści (art. 361 § 2 kc). Ich zwrot należy się tylko wtedy, gdy istnieje prawdopodobieństwo graniczące z pewnością, że powód wzajemny takie korzyści by osiągnął. W niniejszej sprawie powód wzajemny okoliczności tych nie wykazał.

Dowodem na wysokie prawdopodobieństwo osiągnięcia zarobku przy użyciu przedmiotowych samochodów nie jest zestawienie złożone przez powódkę wzajemną jak na k. 156. Jest to dokument prywatny nie potwierdzony innymi dowodami. Niewystarczającymi dowodami są również zeznania świadka K. K. i zeznania powódki wzajemnej. W tym zakresie powódka wzajemna powinna przedłożyć umowy na dokonanie usług transportowych, faktury za ich wykonanie, ewentualnie udostępnić dokumentację księgową przedsiębiorstwa z której wynikałby zakres działalności przedsiębiorstwa i ilość zleceń w przedmiotowym okresie. Zdaniem sądu, gdyby takie zlecenia rzeczywiście były powódka wzajemna dysponowałaby stosownymi dowodami na tą okoliczność (np. umowy, odstąpienie od umowy, obciążenie za niewykonanie umowy). Powódka wzajemna nie wykazała również, że w przedmiotowym okresie zatrudniała, bądź mogła zatrudnić pracowników do obsługi przedmiotowych pojazdów. Doświadczenie życiowe wskazuje również, że w przypadku istnienia zleceń powódka wzajemna mogłaby korzystać z aut zastępczych, które są obecnie powszechnie wykorzystywane w tego typu sytuacjach i mogłaby kosztami tymi obciążyć pozwanego wzajemnie. Skoro powódka wzajemna nie przedłożyła na powyższą okoliczność wymienionych dowodów to zdaniem sądu domniemywać należy, że zleceniami takimi nie dysponowała. Nie wystarczające są jednak twierdzenia, że skoro płaciła raty to samochody by nie stały.

W konsekwencji stwierdzić należy, że powódka nie wykazała, że poniosła szkodę w postaci utraconych korzyści.

Skutkowało to oddaleniem powództwa wzajemnego na podstawie art. 361 § 2 kc a contrario (pkt. I wyroku).

O kosztach w pkt. II sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc. Powódka wzajemna ponosi koszty związane także z pozwem główny oraz koszty związane z postępowaniem przed sądem II instancji.

SSR Paweł Rynko